

Arrest

nr. 174 507 van 12 september 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 augustus 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 4 september 2012.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 21 augustus 2014.

Gelet op het arrest nr. 130.738 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 2 oktober 2014 waarbij de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Gelet op het arrest nr. 234.424 van de Raad van State van 19 april 2016 waarbij het arrest nr. 130.738 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 2 oktober 2014 wordt vernietigd.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 augustus 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. STAES, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 augustus 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 4 september 2012.

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, tweede lid van de vreemdelingenwet bezorgt de verwerende partij, binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verwerende partij op 6 november 2012 per bode in kennis werd gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht het administratief dossier en een nota met opmerkingen in te dienen. De verwerende partij heeft *in casu* geen nota met opmerkingen neergelegd. Het administratief dossier werd tijdig ingediend op 9 november 2012.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

In haar enig middel gaat de verzoekende partij slechts in op het onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing dat stelt dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 niet meer van toepassing zijn. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij met haar betoog in het kader van het enig middel slechts tot doel heeft een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen. In dit verband dient erop gewezen te worden dat de Raad van State oordeelde dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer - wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651). Specifiek wat het redelijkheids- en rechtszekerheidsbeginsel betreft, wordt nog opgemerkt dat - daargelaten de vraag of er een administratieve praktijk bestond derwijze dat de verzoekende partij ervan uit mocht gaan dat zij verder in België mocht verblijven - deze praktijk hoe dan ook contra legem zou geweest zijn. Deze beginselen brengen niet mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een zekere tijd niet de hand aan de wet te houden. Het is in dit licht evenmin relevant dat, zoals de verzoekende partij beweert, de staatssecretaris zich ertoe verbonden heeft om bepaalde (procedurele) toezeggingen te doen in het kader van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Het aspect van het middel gesteund op het redelijkheids- en rechtszekerheidsbeginsel is niet gegrond (RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het gegeven dat de verzoekende partij voorhoudt dat het juridisch onjuist is dat de instructie niet meer kan toegepast worden, doet aan bovenstaande vaststellingen geen afbreuk. In deze mate lijkt het enig middel bijgevolg niet dienstig.

Op de andere onderdelen van de motivering van de bestreden beslissing gaat de verzoekende partij in het geheel niet in.

Daar waar de verzoekende partij nog stelt dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is, daar er geen rekening gehouden wordt met de elementen welke hebben gemaakt dat de buitengewone omstandigheden aanvaard worden, en de verwerende partij gehouden is uit te leggen waarom de buitengewone omstandigheden geen aanleiding geven tot een beslissing tot gegrondheid van de aanvraag, wijst de Raad erop dat slechts dient gemotiveerd te worden waarom de aanvraag ongegrond werd verklaard door te antwoorden op de elementen die in het kader van de gegrondheid van de aanvraag naar voren zijn gebracht. De ontvankelijkheid van de aanvraag en de elementen die daartoe aanleiding hebben gegeven, zijn daarentegen niet aan de orde. De verzoekende partij geeft nergens in

haar verzoekschrift aan dat met betrekking tot elementen die met betrekking tot de gegrondheid in de aanvraag werden aangevoerd, niet (afdoende) gemotiveerd zou zijn. Een schending van de door de verzoekende partij aangehaalde bepalingen en beginselen wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Het middel lijkt niet te kunnen worden aangenomen.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 21 augustus 2014 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 2 augustus 2016, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 18 augustus 2014 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: “*VzP verwijst naar het verzoekschrift. VwP sluit zich aan bij de beschikking en verwijst naar de nota met opmerkingen.*”

3.2 In de mate waarin de verzoekende partij heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting verwijst naar het verzoekschrift en verder geen opmerkingen plaatst omtrent de beschikking van 18 augustus 2014, laat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gelden dat de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen. Door het louter refereren aan het inleidend verzoekschrift kan bezwaarlijk afbreuk worden gedaan aan de in de beschikking *d.d.* 18 augustus 2014 opgenomen grond.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf september tweeduizend zestien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU